

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **G.V.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem, Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, P.O.BOX 78, v řízení o žalobě proti rozhodnutí č.j. CPR – 10756/ČJ-2010-9CPR-V231 ze dne 27.10.2010,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. 10. 2010, č. j. č.j. CPR – 10756/ČJ-2010-9CPR-V231, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Radima Strnada, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15.6.2010 čj. CPBR-3941/ČJ-2010-064061-SV. Citovaným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1.1.2011 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo jen „zákon“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 6 měsíců. Dle výroku rozhodnutí je tato doba shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Současně byla podle § 118 stanovena doba k vycestování v délce 10 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo podle § 120a odst. 1 zákona rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

Žalobce namítá, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného právního posouzení zjištěného skutkového stavu a v řízení, které trpí vadami, které mají za následek jeho nezákonnost.

Žalobce tvrdí (bod II), že výrok rozhodnutí je nezákonný, neboť obsahuje určení, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Nezákonnost spatřuje žalobce v tom, že platnost rozhodnutí je vázána na vykonatelnost, ačkoli pro takový postup neměl správní orgán I. stupně v žádném zákonném ustanovení oporu, zákon neumožňuje zasahovat či upravovat běh doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, na tuto dobu nemá a nemůže mít vliv jakékoli odložení vykonatelnosti, např. postupem podle § 172 odst. 3 zákona. Nezákonně tak byla spojena platnost rozhodnutí s vykonatelností, aniž by zákon výslovně umožňoval platnost rozhodnutí, resp. dobu po níž nelze umožnit vstup na území takto přerušit. Žalovaný tuto nezákonnost potvrdil.

Ze znění § 118 odst. 1 zákona lze dovodit, že doba, po níž nelze umožnit vstup na území je spojena s dobou platnosti rozhodnutí, nelze tak spojovat platnost s vykonatelností rozhodnutí na základě individuální správního aktu, když může za určitých zákonných podmínek nastat situace, kdy rozhodnutí je vykonatelné, přesto však tyto zákonné skutečnosti nemohou mít vliv na platnost rozhodnutí; postup, kterým se zasahuje do doby platnosti rozhodnutí je v rozporu se zákonem. Žalobce k tomu odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 4.6.2008 sp.zn. 8 Tdo 643/2008 s tím, že podle něho doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území počíná *dnem rozhodnutí o vyhoštění*.

Žalobce dále uvádí, že po novele zákona o pobytu cizinců zákonem č. 428/2005 Sb. byla doba, po kterou nelze umožnit cizinci na základě rozhodnutí o správním vyhoštění vstup na území, shodná s dobou vykonatelnosti a počínala tedy běžet uplynutím lhůty k vycestování; tato úprava ale byla platná v období od 24.11.2005 do 20.12.2007 a od 21.12.2007 opět platí, že „*doba, po kterou nelze umožnit vstup na území je stanovena dobou platnosti rozhodnutí*.“ Za současného znění ust. § 118 odst. 1 zákona tak není možno vztahovat dobu platnosti rozhodnutí na vykonatelnost tohoto rozhodnutí. Dále proto odkazuje i na usnesení Nejvyššího soudu ČR z 28.11.2008 sp.zn. 6 Tdo 1443/2008. s tím, že tak i současná soudní judikatura, bez ohledu na uvedenou novelu, i nadále dovozuje, že doba, po níž nelze umožnit cizinci vstup na území je spojena s dobou platnosti rozhodnutí. Postup správního orgánu I.stupně tak byl v rozporu s ust. § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb.(správní řád) a s ohledem na tento postup žalobce nemá v rozporu s § 2 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jistotu ohledně doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť není stanovena pevným časovým úsekem a je závislá na mnoha proměnných. Vzhledem k neplatnosti a nezákonnosti jednoho z obligatorních znaků rozhodnutí o správním vyhoštění považuje žalobce rozhodnutí vydané v I. stupni za nicotné. K tomu dále odkazuje na rozsudek zdejšího soudu sp.zn. 10 Ca 371/2008.

Žalobce dále namítá (bod III), že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí vzájemným rozporem, neboť stanoví že „*doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se stanovuje na 6 měsíců, tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti*“ a současně stanoví, že „*doba pro vycestování z území České republiky podle ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. se stanovuje 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí*“.

Rozpor tkví v tom, že právní moc a vykonatelnost rozhodnutí nemusí v tomto případě nastat v jeden okamžik a tudíž může nastat situace, kdy žalobce do 10 dnů od právní moci rozhodnutí opustí území, aniž by bylo vykonatelným, a doba 6 měsíců, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, může začít běžet mnohem později.

Podle § 74 odst. 1 správního řádu je rozhodnutí vykonatelné nabytím právní moci, oproti tomu podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „*žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí*“. Vzhledem k potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaným a podáním žaloby proti němu vznikla situace, kdy žalobce je povinen vycestovat z území, ale doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území začne podle výroku běžet až vykonatelností tohoto rozhodnutí, tzn. až doručením rozhodnutí soudu o žalobě. Reálně tak doba, po kterou nebude cizinci umožněn vstup na území bude mnohem delší, než 6 měsíců, čímž dochází k újmě žalobce. Jestliže doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území je vázána na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, měla by být tato zachycena také ve stanovení doby k vycestování a provázána tak s vykonatelností rozhodnutí.

V bodě IV. žalobce oponuje důvodu, který vedl k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy že žalobce pobýval na území nejméně od 5.3.2010 bez platného víza nebo oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

Oba správní orgány vycházejí z toho, že žalobce podal 17.2.2010 žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem výkonný manažer (u inspektorátu Mělník), přičemž o této žádosti bylo rozhodnuto dne 29.3.2010, nicméně vzhledem k tomu, že do 11.4.2010 si žalobce pobytový štítek nepřevzal, nenabylo rozhodnutí právní moci, tato žádost byla ve smyslu § 45 zákona o pobytu cizinců žádostí o nový účel pobytu, přičemž původní dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání byl žalobci povolen s platností od 15.3.2009 do 5.3.2010. Je proto podle žalobce zřejmé, že dne 11.4.2010, kdy došlo ke kontrole žalobce hlídkou inspektorátu cizinecké policie Brno, bylo s žalobcem vedeno řízení ve věci jeho žádosti pravomocně neskončené a žalobce nesouhlasí s výkladem, že se na řízení o povolení dlouhodobého pobytu dle § 45 zákona nevztahuje ust. § 47 odst. 2 zákona a že žalobce tak nebyl oprávněn na území po uplynutí platnosti původního povolení pobývat, tedy, že ust. § 47 zákona o pobytu cizinců lze aplikovat pouze v případě povolení nebo prodloužení dlouhodobého pobytu za stejným účelem.

Žalobce uvádí, že oddíl 3 zákona o pobytu cizinců upravuje v ustanoveních § 42 až 48b přechodný pobyt na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu a je proto nutno na oprávnění k dlouhodobému pobytu aplikovat jednotlivé případy dlouhodobého pobytu obdobně. Ust. § 45 zákona se týká jen toho, že cizinec může podat žádost o udělení nového dlouhodobého pobytu, pokud hodlá na území pobývat za jiným účelem a lhůty, kdy je možno takovou žádost podat, neupravuje však náležitosti nutné k podání a posouzení, proto se v těchto řízeních postupuje, a aniž by odkazovalo na ust. § 46, když obě tato jsou v oddílu třetím. Je proto nutno analogicky aplikovat i ust. § 47 odst. 2, a to ze zcela shodných důvodů, navíc i tuto žádost je cizinec povinen podat na policii, nikoli zastupitelském úřadu. Na pobyt cizince, který před uplynutím platnosti oprávnění k pobytu podá žádost o udělení nového dlouhodobého pobytu je proto nutno aplikovat § 47 odst. 2 zákona. Jestliže správní orgán I. stupně dovodil, že toto ustanovení lze aplikovat jen v případě povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení tohoto pobytu za stejným účelem, pak tento závěr nemá oporu v ust. § 47, toto ustanovení není takto omezeno. Podle žalobce skutečnost, že v ust. § 42, ani v ust. § 45 není odkaz na ust. § 47 zákona o pobytu cizinců, ač v ust. § 44a odst. 3 takový odkaz je, analogické aplikaci § 47 zákona nebrání, když i při aplikaci § 42 zákona analogicky správní orgány ustanovení § 47 aplikují. Analogie pak neznamená doslovnou interpretaci; nemůže tak obstát poukaz správního orgánu I. stupně na to, že v ust. § 45 na rozdíl od § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není stanovena lhůta, ve které je cizinec před uplynutím doby platnosti předchozího pobytu žádost podat, když z ust. § 45 odst. 1 lze dovodit, že žádost o nový účel pobytu je možno podat kdykoli během platnosti pobytu, který byl cizinci povolen. Žalobci také není zřejmé, v čem má podle správního orgánu spočívat zvýhodnění žadatelů,

kteří podají žádost dle § 45 zákona oproti jiným žadatelům dle § 42 odst. 1 či 44a téhož zákona, pokud by mu svědčila fikce oprávněnosti pobytu, naopak postupem správního orgánu dochází k jeho znevýhodnění. Nelze ani tvrdit, že by docházelo k dodatečné nápravě protiprávního jednání cizince, neboť zákonná fikce oprávněnosti pobytu nastává prvním dnem, kdy cizinci končí platnost původního povolení k pobytu, a to pro případ, že nebylo o jeho žádosti pravomocně rozhodnuto. Pro nesprávný výklad je proto rozhodnutí I.stupně nezákonné, neboť žalobce se dne 11.4.2010 nacházel na území ČR oprávněně, v souladu s ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Pod bodem V. pak žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 v návaznosti na ust. § 93 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí vzhledem k obdobně uplatněným námitkám již v odvolání. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, pakliže stanovil, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Poukázal na novelu zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 428/2005 Sb., kdy s účinností od 24.11.2005 byla změněna definice správního vyhoštění tak, že doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, již není stanovena dobou platnosti rozhodnutí, ale tak, že tuto dobu stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, tzn. určit počátek a konec této doby. Žalovaný vzhledem k uvedené změně právní úpravy má za to, že úmyslem zákonodárce tak bylo stanovit, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území nově neběží v době, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné. Lze tak dovodit, že běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se na dobu, po kterou nelze výkon rozhodnutí o správním vyhoštění vynutit, staví, tedy odložením vykonatelnosti se staví běh této doby. Aby realizace opatření ve formě správního vyhoštění mohla být fakticky uskutečněna, správní orgán I. stupně stanovil, že není –li rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, neběží ani doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, resp. že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, jinak by uvedený institut pozbyl smyslu a účelu zákonem sledovaného. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Mezi stranami je nesporný skutkový základ věci, který vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného, a to, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu č. FA 0734639, za účelem 01-zaměstnání, pobyt byl žalobci povolen do 4.3.2010 včetně.

Dne 17.2.2010 žalobce podal žádost na Inspektorát cizinecké policie Mělník o udělení dlouhodobého pobytu za účelem „výkonný manažer“, která byla projednávána pod č.j. CPPH-00539/CI-2010-62. O této žádosti bylo rozhodnuto dne 29.3.2010 kladně - žádosti žalobce bylo vyhověno a pobyt mu byl povolen; ve smyslu ust. § 151 odst. 1 a 3 správního řádu žalobce však nepřevzal doklad osvědčující kladné rozhodnutí ve věci - pobytový štítek a rozhodnutí tak nenabývalo do 11.4.2010 právní moci; dle kopie cestovního dokladu, str. 25 (na

listu čl. 45 správního spisu) pobytový štítek č. FA0875028 byl převzat dne 12.4.2010, platnost povolení k pobytu je do 10.3.2012.

Dne 11.4.2010 byl žalobce při pobytové kontrole hlídkou ICP Brno kontrolován, v cestovním dokladu neměl platné povolení k pobytu (kopie dokladu na čl. 24 správního spisu) a téhož dne s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm.c) bod 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že v době od 5.3.2010 do 11.4.2010 se zdržoval na území České republiky bez platného víza nebo oprávnění, porušil ust. § 103n zákona o pobytu cizinců a dopustil se přestupku dle § 157 odst. 1 písm.m) téhož zákona (blokovou pokutu 1 000,-Kč žalobce téhož dne uhradil).

Dne 13.5.2010 byl proveden důkaz listinou – cestovním pasem žalobce a ověřeno, že žalobce převzal pobytový štítek 12.4.2010. Do protokolu o pohovoru z téhož dne, po seznámení s podklady žalobce uvedl, že podal novou žádost prostřednictvím zástupce před uplynutím platnosti prvního povolení k pobytu v únoru 2010, po skončení platnosti původního povolení nevcestoval, protože mu bylo zástupcem sděleno, že má počkat, že se žádost vyřizuje. Po následném doplnění spisu o stanovisko Ministerstva k možnosti vycestování podal zástupce účastníka vyjádření 8.6.2010, v němž mj. argumentoval obdobně jako v žalobě stran výkladu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 15.6.2010 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm.c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Výrok dále uvádí:

„Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se stanovuje na 6 (šest) měsíců, tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti.

Doba pro vycestování z území České republiky podle ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999Sb., se stanovuje do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V případě vynětí cizince z působnosti zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona počíná doba vycestování běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu.“

Dále bylo rozhodnuto podle § 120a zákona o pobytu cizinců, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování dle § 179 téhož zákona.

V odůvodnění rozhodnutí byl závěr, že se žalobce v době od 5.3.2010 do 11.4.2010 zdržoval na území České republiky bez platného víza nebo oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn odůvodněn jednak odkazem na ust. § 18 zákona o pobytu cizinců a přímo použitelný předpis Evropských společenství se závěrem, že dané podmínky žalobce nesplňuje, a dále odkazem na ust. § 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že jsou dány podmínky pro správní vyhoštění dle uvedeného § 119 odst. 1 písm.c) téhož zákona. Jako nedůvodná byla shledána námitka místní nepříslušnosti s tím, že žalobce se zdržoval na území od 5.3.2010 do 11.4.2010 neoprávněně a tedy místo hlášeného pobytu od 5.3.2010 není pro její určení směrodatné.

Nelegalitu pobytu definoval správní orgán I. stupně jako absenci právně účinného povolení k pobytu s odkazem na ust. § 151 odst. 1 a 3 správního řádu s tím, že žádosti žalobce z 17.2.2010 bylo sice dle § 151 odst. 1 vyhověno, nebylo však do 11.4.2010 o ní rozhodnuto pravomocně. Dále (str. 5-7) se vypořádal s námitkou žalobce ohledně aplikace ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na daný případ, následně vyjádřil postoj k ust. § 119a odst. 2 a k aplikaci § 120a téhož zákona.

Ohledně doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území (str. 8 rozhodnutí) uvedl, že byla stanovena po zvážení závažnosti jednání žalobce, které bylo prokázáno jednoznačně, a dospěl k závěru, že je na místě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož

platnost omezí vstup cizince na území po dobu 6 měsíců, tedy v její spodní hranici, vzal přitom v potaz krátkou dobu neoprávněného pobytu na území a dále spolupráci se správním orgánem v tomto řízení a tuto dobu tak považuje za dostatečnou. Dále uvedl, že „*Tato doba začíná běžet dnem nabytí právní moci a vykonatelnosti tohoto rozhodnutí. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, neběží, je-li rozhodnutí nevykonatelné z důvodů uvedených v § 119 odst. 5,6 nebo § 119a zákona č. 326/1999 Sb., § 179 zákona č. 326/1999Sb. a § 3c odst. 2 a § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu.*“

Ohledně doby vycestování se dále uvádí „*Doba vycestování z území České republiky podle ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999Sb., vzhledem k tomu, že účastník řízení má platný cestovní doklad č. EA493343 do 10.12.2017, se stanovuje do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, což je dostatečná doba, aby si účastník řízení obstaral náležitosti k cestě do domovského státu.*“

V odvolání proti tomuto rozhodnutí z 21.6.2010, resp. v jeho odůvodnění z 26.7.2010 žalobce uplatnil námitky obdobně jako v žalobě, kdy napadl výrok jako vnitřně rozporný stran stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území a doby vycestování a aplikace ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí z 15.6.2010 potvrdil, když neshledal jeho nesprávnost ani nezákonnost, podle jeho závěru podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm.c) bod 2 zákona byly naplněny, protože cizinec pobýval v období od 5.3.2010 do 11.4.2010 vědomě na území ČR bez víza, nebo platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a porušil vědomě ust. § 103 písm.n) zákona. Dobu 6 měsíců pak zhodnotil jako adekvátní.

K námitce odvolání ve věci povinnosti vycestování uvedl, že „*ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění je uvedeno, že doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Současně je také ve výroku rozhodnutí uvedena lhůta, ve které má cizinec opustit území České republiky a začít tak vykonávat povinnost stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění. V případě, že by cizinec podal proti pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění žalobu, která má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí a před rozhodnutím soudu o žalobě z území České republiky vycestoval v době stanovené výjezdním příkazem, je správní orgán názoru, že cizinec opuštěním území České republiky začal vykonávat povinnost uloženou rozhodnutím o správním vyhoštění a od této doby také počíná běžet doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.*“

K námitkám ve věci oprávněnosti pobytu a podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvedl, že se ztotožňuje s názorem orgánu I. stupně a odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí, v němž tuto otázku správní orgán I. stupně řádně a dostatečně odůvodnil. Pro úplnost žalovaný doplnil, že ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců se nevztahuje na ustanovení § 45 téhož zákona, a proto uplynutím povolení k dlouhodobému pobytu cizinci zaniklo oprávnění k pobytu na území České republiky a nevznikla fikce pobytu k podané žádosti o změnu účelu pobytu dle § 45 odst. 1 téhož zákona.

Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 4.11.2010.

Na základě uvedeného Městský soud v Praze o námitkách žaloby uvážil takto:

V první námitce (bod II) žalobce napadá výrok rozhodnutí o správním vyhoštění pro rozpor s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nezákonnost spatřuje v tom, že platnost rozhodnutí je vázána na vykonatelnost, opory pro tento závěr se dovolává odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu s poukazem na změny právní

úpravy uvedeného ustanovení s tím, že za současného znění ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není možno vztahovat dobu platnosti rozhodnutí na vykonatelnost tohoto rozhodnutí, neboť opět platí, že *„doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, je stanovena dobou platnosti rozhodnutí“*. Druhou námitkou (bod III) žalobce napadá vzájemnou rozpornost výroku rozhodnutí.

V daném případě rozhodnutí správního orgánu I.stupně bylo vydáno 15.6.2010, rozhodnutí žalovaného dne 27.10.2010, rozhodná pro posouzení věci je proto právní úprava účinná do 1.1.2011, resp. k datu vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy rozhodnutí žalovaného s rozhodnutím orgánu I. stupně tvoří jeden celek, právní moci nabylo 4.11.2010.

Zákonná úprava, již se žalobce dovolává, doznala změn v následujících zněních:

Ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovilo:

- ve znění účinném do 23.11.2005 *„Správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. **Doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, je stanovena dobou platnosti rozhodnutí.** V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.“*

- ve znění účinném od 24.11.2005 do 21.12.2007 *„Správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území“.*

- ve znění účinném od 22.12.2007 do 31.12.2010 *„Správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Doba vycestování z území se nestanoví, pokud je cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území. Je-li důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek nebo bezpečnost smluvních států, informuje policie cizince o skutečnosti, že požádá o zařazení záznamu k jeho osobě do informačního systému smluvních států a poučí tohoto cizince o důsledcích tohoto opatření“.*

Z porovnání uvedených znění plyne, že není důvodné tvrzení žalobce, že od 21.12.2007 opět platí, jako v původní úpravě před novelou provedenou zákonem č. 428/2005 Sb., že *„Doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, je stanovena dobou platnosti rozhodnutí“*. Ustanovení § 118 odst. 1 ve znění platném v době vydání rozhodnutí v této projednávané věci naopak stanovilo (stejně jako již od 22.12.2007), že *„Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.“*

Obdobně se změnilo návětí ust. § 119 odst. 1 zákona, podle něhož *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou platnosti, až na '...' (ve znění do 21.12.2007), resp. ve znění po uvedeném datu '....., s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na ...'. Stejně pak tato změna se promítla i do ust. § 120.*

Oproti tomu termín „platnost rozhodnutí o správním vyhoštění“ zůstal jak v předchozích tak i v současných zněních ustanovení § 122 zákona (Podmínky k odstranění tvrdosti) a nadto je užíván i v ustanovení § 120a.

Podle ustanovení § 120a odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění jak do 20.7.2007, tak i do 31.12.2010 **„Platnost rozhodnutí o správním vyhoštění zaniká, je-li rozhodnutí, kterým se uděluje azyl nebo doplňková ochrana, platné po dobu**

a) rovnající se době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění pro omezení vstupu cizince na území, jde-li o rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. a nebo b) anebo § 120 odst. 1 písm. a) nebo b),

b) rovnající se jedenapůlnásobku doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění pro omezení vstupu cizince na území, jde-li o rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. c) nebo § 120 odst. 1 písm. c).

Podle § 120a odst. 8 v témže znění pak **„Doba stanovená v odstavci 7 počíná běžet dnem nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění.**

Pojem „vykonatelnost“ rozhodnutí o správním vyhoštění zákon o pobytu cizinců užívá např. v ust. § 119 odst. 3 (znění do 20.12.2007), resp. § 119 odst. 5 a 6, ve vztahu k pravomocně skončenému a neúspěšnému řízení o mezinárodní ochraně. Podle § 172 odst. 3 téhož zákona má podání žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek „jen“ na vykonatelnost rozhodnutí.

Je proto zřejmé, že z pouhé dílčí změny terminologie zákonem užívané v ust. § 118 odst. 1 nelze dovozovat, zda zákon o pobytu cizinců umožňuje vázat běh doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, na dobu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, neboli zda se s přerušením/stavením vykonatelnosti správního vyhoštění přerušuje/staví i doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území.

Městský soud v Praze při posouzení námitky vycházel z existující judikatury (např. rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 14/2008 – 63, ze dne 25.4.2008 č.j. 4 As 24/2008-77, ze dne 15. 12. 2009, č. j. 8 As 59/2009 – 103, na něj navazujícího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2010, č. j. 11 Ca 156/2008 – 129, a opět navazujícího rozsudku v téže věci Nejvyššího správního soudu ze dne 3.1.2011 č.j. 8 As 69/2010-163) a při vědomí, že usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2011 č.j. 1 As 106/2010-74 byla otázka: „*Staví se běh doby, po kterou nelze umožnit vstup na území, po dobu, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné, jestliže bylo dané rozhodnutí vydáno podle zákona o pobytu cizinců ve znění po novelizaci provedené zákonem č. 428/2005 Sb.*“, položena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, proto přezkoumal napadené rozhodnutí co do mezí určitosti a srozumitelnosti pro adresáta, pokud jde o běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území a dospěl k závěru, že námitka žalobce uplatněná v bodě II a III. žaloby je v části důvodná, neboť rozhodnutí trpí vnitřním rozporem.

Ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně správní orgán stanovil dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, na 6 (šest) měsíců a dále uvedl, že **„tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti“**, ač zákon explicitně nestanoví takovouto vazbu či povinnost správního orgánu určit, kdy stanovená doba běží.

V další části výroku správní orgán I. stupně stanovil dobu pro vycestování z území České republiky podle ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999Sb., do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ohledně doby vycestování pak pro případ vynětí cizince z působnosti zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona stanovil, že doba vycestování počíná běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu.

V odůvodnění rozhodnutí ohledně doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území (str. 8 rozhodnutí), uvedl mj. že dospěl k závěru, že je na místě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož platnost omezí vstup cizince na území po dobu 6 měsíců. Ohledně počátku běhu této doby uvedl, že začíná běžet dnem nabytí právní moci a vykonatelnosti tohoto rozhodnutí a neběží, je-li rozhodnutí nevykonatelné z důvodů uvedených v § 119 odst. 5,6 nebo § 119a zákona č. 326/1999 Sb., § 179 zákona č. 326/1999Sb. a § 3c odst. 2 a § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu.

Žalovaný uvedené rozhodnutí potvrdil se toliko se závěrem, že ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění je uvedeno, že doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, současně je ve výroku rozhodnutí uvedena lhůta, ve které má cizinec opustit území České republiky a začít tak vykonávat povinnost stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále dovodil, že pokud by cizinec podal žalobu proti pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění, která má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí a před rozhodnutím soudu o žalobě z území České republiky vycestoval v době stanovené výjezdním příkazem, je názoru, že cizinec opuštěním území České republiky začal vykonávat povinnost uloženou rozhodnutím o správním vyhoštění a od této doby také počíná běžet doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, resp. kdy tato doba běží (když žalovaný ve vyjádření k žalobě nadto dovozuje, že ust. § 118 odst. 1 zákona zakládá povinnost policie určit počátek a konec této doby) tak správní orgány odvozují od právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí, v případě dobrovolného splnění povinnosti vycestovat z území ve stanovené době pro vycestování, nebo ji spojují jen s vykonatelností, kdy doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, neběží, je-li vykonatelnost odložena, přitom však současně dovozují, že platnost rozhodnutí o správním vyhoštění omezí vstup cizince na území po dobu 6 měsíců, ač s dobou platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění již podle žalovaného právní úprava stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, po novele provedené zákonem č. 428/2005 Sb., nespojuje. Současně však, jak shora uvedeno zákon v ust. § 120a odst. 7 a 8 stanoví zánik platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění při současné platnosti rozhodnutí, kterým se uděluje azyl nebo doplňková ochrana, je-li platné po dobu rovnající se době/nebo jedenapůlnásobku doby/ stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění pro omezení vstupu cizince na území, a tato doba začíná běžet dnem právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Ač je účel sledovaný zákonem založením institutu správního vyhoštění zřejmý, musí adresátu individuálního správního aktu být z tohoto aktu zřejmá nejen délka doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, ale musí být i jednoznačné, z jakých důvodů správní orgán ve výroku rozhodnutí stanovil současně, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti (když zákon oproti předchozímu znění již tuto dobu nespojuje s dobou platnosti rozhodnutí), proč a na základě jakého ustanovení činí závěr, že tato doba se přerušuje, popř. staví, když zákon tyto instituty neupravuje výslovně. Vzhledem k shora uvedenému rozhodnutí správních orgánů požadavku na jednoznačnost a přezkoumatelnost co do důvodů nedostalo.

Soud (jak lze z předně uvedených důvodů seznat) neshledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně, potažmo rozhodnutí žalovaného nicotným. Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího

správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti. Dílčí nedostatky rozhodnutí nemohou způsobit jeho nicotnost (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, č. 793/2006 Sb. NSS).

Pouze na okraj, pokud jde o terminologii zákonem o pobytu používanou, soud poznamenává, ohledně pojmu „platnost“, právní moc“, „účinnost“ a „vykonatelnost“, že např. i samotné ustanovení § 119 odst 1 písm.c), bod 2 zákona o pobytu cizinců, stanoví, že Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Soud pokud jde o pojem platnost užívaný zákonem o pobytu cizinců v rozhodné době má za to, že tento pojem je užíván v zákoně ve významu platnosti „dokladu“ o pobytu, osvědčujícím to, že pobyt byl povolen na určitou dobu, a to proto, že kladné rozhodnutí (vyhovění žádosti o udělení víza, vyhovění žádosti o povolení pobytu a pod.) se nevyhotovovalo v písemné formě, ale bylo zaznamenáno do spisu, udělení oprávnění (přiznání práva) bylo osvědčeno namísto vydáním rozhodnutí vydáním zákonem stanoveného dokladu, např. průkazu o povolení pobytu (i ve formě pobytového štítku) a potvrzení o povoleném pobytu (§ 74 odst. 2, § 78).

Námítka pod bodem IV. žaloby, v části, již se žalobce dovolával nesprávného právního výkladu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na daný případ, soud důvodnou neuznal.

Sporným v projednávané věci je především možnost aplikace ust. § 47 odst.2 zákona o pobytu cizinců i v případě podání žádosti o dlouhodobý pobyt při současné změně účelu nově žádaného pobytu, nikoliv jen pro případ prodloužení v rámci téhož účelu pobytu.

Podle ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu.

Podle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: Cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat policii o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2.

Podle ust. § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců: *K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen dále předložit potvrzení finančního úřadu České republiky o stavu jeho daňových nedoplatků a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti včetně penále; splatným nedoplatkem se pro účely tohoto zákona rozumí též nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, k jehož úhradě bylo povoleno podle zvláštního právního předpisu^{9e}) jeho splácení ve splátkách. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem České republiky nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost.*

Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.*

Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 120 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.*

Podle odst. 2 téhož ustanovení: *Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.*

V žalobě žalobce argumentoval tvrzením, že v případě institutu změny účelu dlouhodobého pobytu na území České republiky není v zákoně problematika období od podání nové žádosti do jejího rozhodnutí nijak zvlášť upravena, a proto je nutno analogicky posuzovat takovou situaci dle právní úpravy nejbližší, tj. podle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nesouhlasil tak s výkladem zaujatým správním orgánem I. stupně vyjádřeným (na str. 5a násl.) v odůvodnění rozhodnutí, že ustanovení § 47 zákona lze aplikovat pouze v případě povolení nebo prodloužení dlouhodobého pobytu za stejným účelem.

Soud dospěl k závěru, že analogické aplikace ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pro podávání žádosti o pobyt i při změně účelu pobytu se nelze dovolávat, neboť jde při prodloužování pobytu a povolování pobytu při změně účelu povolovaného pobytu o obsahově odlišné instituty. Ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců řeší podmínky podávání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu v případech, kdy účel pobytu je shodný s dosud povoleným, a to ve smyslu odkazu § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců naopak výslovně uvádí, že hodlá-li se cizinec zdržovat na území ČR nadále z jiného než dosud povoleného účelu, je povinen podat novou žádost. Proto při změně účelu doposud povoleného pobytu, nelze na podávání žádosti aplikovat ust. § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, které je naopak použitelné při prodloužení dlouhodobého pobytu.

Ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, stanovuje mírnější podmínky při podávání žádosti (doba platnosti víza se prodlužuje do rozhodnutí o žádosti) právě proto, že jde o povolení téhož účelu pobytu a žádá se pouze o jeho prodloužení, resp. povolení pobytu za stejným účelem, za jakým bylo uděleno vízum, tedy povolení ke vstupu na území ČR. Dobrodíní tohoto ustanovení nelze použít v případě povolování jiného účelu pobytu než dosud povoleného, neboť na rozdíl od prodloužení pobytu v rámci téhož účelu musí správní orgán komplexně zjišťovat nové, dosud neprovéřované skutečnosti. Rozsah nového posouzení je dán účelem pobytu, o jehož povolení je žádáno, a tento účel implikuje důkazy a podklady, které je nutno k žádosti doložit. Jinými slovy řečeno: vztaženo na případ žalobce, je nepochybné, že pro povolení pobytu za účelem podnikání jsou zákonem dané jiné zákonné podmínky, které musí žadatel splňovat, než je tomu v případě povolení pobytu za účelem zaměstnání. Žalobce také při podání žádosti musí předložit dokumenty prokazující splnění podmínek pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle ust. § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

Soud tedy činí dílčí závěr, že žalobce se počínaje dnem 5.3. 2010 zdržoval na území ČR neoprávněně, neboť k tomuto dni již nebylo jeho předchozí povolení k pobytu za účelem zaměstnání platné a nově podaná žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, popř. ani následné vyhovění jeho žádosti, které však nebylo v právní moci, jej k tomuto pobytu bez dalšího neopravňovaly.

Podmínky uvedené v ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců byly tedy formálně splněny, neboť žalobce skutečně pobýval na území České republiky bez právně účinného povolení k pobytu. Žalobce se v tomto bodě s poukazem na právní úpravu dovolával analogie práva s ohledem na faktické postavení žadatelů o povolení pobytu s tím, že postojem žalovaného (který odmítl aplikaci ust. § 47 odst. 2 zákona) dochází k znevýhodnění žalobce. Podle názoru soudu, při splnění odpovídající součinnosti žadatelů, zákon umožňuje předejít či vyloučit případné nepřiměřené důsledky dopadu do sféry žadatele.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Toto ustanovení tedy zakotvuje zásadu, že v případě, kdy by správní vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného nebo soukromého života cizince, ač jinak by pro takové rozhodnutí byly všechny zákonné podmínky splněny, nesmí být takové rozhodnutí vydáno. Jedná se tak o jakýsi zákonný korektiv pro případy, kdy by se aplikace zákonné úpravy (uložení správního vyhoštění) ukázala jako nepřiměřeně přísná. Soud shledal, že toto ustanovení, ač bylo aplikováno i v případě žalobce, nebylo aplikováno v plném rozsahu, když správní orgán I. stupně neshledal uložení správního vyhoštění nepřiměřeným s odkazem toliko na to, že žalobce má rodinu na Ukrajině, která je na něm finančně závislá a Česká republika, potažmo schengenská unie nejsou jediným místem, kde si lze práci vytvořit dostatečné finanční prostředky k úhradě životních potřeb rodiny, a to z následujících důvodů:

Podle § 169 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu*. Je tedy zřejmé, že cizinecká policie je primárně povinna vydat rozhodnutí bezodkladně a teprve v případě, kdy rozhodnutí není možné vydat bezodkladně, může být toto rozhodnutí vydáno ve lhůtě 60 dnů od podání žádosti. V případě žalobce v době podání žádosti (17.2.2010) o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání zbývalo ještě dalších 15 dnů do doby, než uplyne platnost původního povolení k pobytu za účelem zaměstnání (4.3.2010). Ze správního spisu ani z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů přitom nevyplývají žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že o žádosti žalobce nebylo možno bezodkladně rozhodnout, ani z ničeho neplyne důvod, který bránil žalobci v převzetí dokladu (pobytového štítku) o vyhovění jeho žádosti dříve, než byl kontrolován, či zda byl k převzetí vyzván. Naopak ze správního spisu toliko plyne, že žádosti žalobce bylo vyhověno dne 29.3.2010, a že důvodem kvalifikování pobytu žalobce jako nelegálního byla absence právně účinného povolení k pobytu, která spočívala v tom, že žalobce si nepřevzal pobytový štítek, tedy doklad osvědčující vyhovění žádosti, kdy podle ust. § 151 odst. 3 správního řádu až dnem převzetí dokladu rozhodnutí nabývá právní moci a právních účinků. Tento pobytový štítek byl žalobcem převzat až 12.4.2010, a tedy dne 11.4.2010 při provádění pobytové kontroly nebylo o povolení pobytu pravomocné, tím se stalo až následně v době vedeného řízení o správním vyhoštění.

Obecně je nutno konstatovat, že nerozhodl-li správní orgán o žádosti žalobce ve lhůtě stanovené zákonem, jedná se o jednoznačné pochybení správního orgánu (srov. § 13 zákona č. 82/1998 Sb.). Dále je nutno obecně konstatovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění je zásahem do soukromého nebo rodinného života cizince vždy, s ohledem na znění § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pak třeba v každém jednotlivém zkoumat „přiměřenost“ tohoto zásahu. Byl-li by neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky důsledkem toho, že správní orgány při rozhodování o žádosti žalobce o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání o této žádosti nerozhodly v zákonné lhůtě, je nutno mít za to, že zásah do soukromého života žalobce způsobený rozhodnutím o správním vyhoštění by byl nepřiměřený. Lze totiž obtížně po žalobci požadovat, aby snášel důsledky pochybení státních

orgánů, za něž nenese odpovědnost, a aby k jeho tíži bylo přičítáno protiprávní jednání správního orgánu.

Při hodnocení přiměřenosti dopadů do soukromého nebo rodinného života cizince je totiž nutno hodnotit nejen osobní a rodinné poměry žalobce, ale i okolnosti, které k naplnění důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vedly. Je-li jediným (nebo převážným) důvodem naplnění těchto důvodů protiprávní konání správních orgánů, nebude možno rozhodnutí o správním vyhoštění vydat ani v případě, pokud míra dopadu do soukromého nebo rodinného života cizince v konkrétním případě sama o sobě nebude vybočovat z obvyklých mezí. Tak je tomu ostatně i v případě žalobce, kdy nebyly v řízení zjištěny žádné zvláštní okolnosti spočívající v jeho osobních nebo rodinných poměrech nasvědčující tomu, že by správní vyhoštění v jeho případě představovalo výraznější zásah než v případě ostatních cizinců.

K obecně koncipované námitce pod bodem V., vytýkající rozpor rozhodnutí žalovaného s ust. § 68 odst. 3 v návaznosti na ust. § 93 odst. 1 správního řádu, soud odkazuje na již předně uvedené závěry, v nichž dílem žalobci přisvědčil. Sama o sobě skutečnost, že orgán II. stupně odkáže na odůvodnění rozhodnutí I. stupně nebo se s jeho závěrem k určité otázce ztotožní, není vadou způsobující namítaný nedostatek důvodů, pokud se rozhodnutí I. stupně řádně a úplně vypořádá s námitkami účastníka uplatněnými před jeho vydáním, a tyto pak jsou přeneseny do odvolání.

Z uvedených důvodů soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s.

Povinností žalovaného v dalším řízení bude, kromě řádného odůvodnění běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, také, aby se zabýval tím, zda o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bylo možno rozhodnout bezodkladně, tj. ještě v době platnosti jeho předchozího povolení k pobytu za účelem zaměstnání. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že bezodkladné rozhodnutí o této žádosti žalobce nebylo možné, bude jeho povinností, aby tyto důvody v odůvodnění svého nově vydaného rozhodnutí uvedl tak, aby byly žalobci zřejmé a mohly být případně soudem přezkoumány. Neshledá-li žalovaný žádné takové důvody, učiní na základě tohoto zjištění odpovídající závěr ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince v souladu se shora uvedeným názorem soudu. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má účastník, který má ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V daném případě soud úspěšnému žalobci přiznal plnou náhradu těchto nákladů, které tvoří odměna za právní zastoupení ve výši dvou úkonů právní služby (převzetí věci, podání žaloby) po 2.100,- Kč za jeden úkon dle § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a k tomu dva režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což celkem (bez DPH, když registrace zástupce žalobce jako plátce nebyla doložena) činí částku 4.800,-Kč. Od soudního poplatku byl žalobce osvobozen.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po

doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 20.dubna 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu